

El corb ingenu

«*Malgrat les amenaces, Krahe va decidir cantar la seva cançó "Cuervo ingenuo", una crítica demolidora contra Felipe González i el PSOE*»

Era el 14 de febrer del 1986. Televisió Espanyola va gravar -i va emetre uns dies després- un concert de Joaquín Sabina al teatre Salamanca de Madrid en què participaven diversos convidats, com Luis Eduardo Aute, Javier Gurruchaga o Ricardo Solfa. I també el malaguanyat Javier Krahe.

Malgrat les amenaces explícites que van rebre ell i la seva discogràfica, Krahe va decidir cantar la seva cançó *Cuervo ingenuo*, una crítica demolidora contra Felipe González i el PSOE per la seva postura davant de l'entrada d'Espanya a l'OTAN, pel seu seguidisme de la política nord-americana i per l'elevada despesa militar.

Però també, i això encara va fer més mal, pel seu fals progressisme i per les tortures que es produïen a les casernes i que comptaven amb el beneplàcit d'ell i del seu govern. I tot això amb la veu d'un indi que es nega, davant de Manítú (el creador de totes les coses), a fumar la pipa de la pau amb aquests elements tan impresentables.

Krahe va cantar clar, molt clar, però els telespectadors no el van poder veure ni sentir, perquè TVE, dirigida en aquell moment per José María Calviño, va tallar l'emissió en el precís moment que intervenia aquest cantautor madrileny. Un cantautor de barba blanca que jo vaig descobrir uns anys abans d'aquests fets amb el disc *La mandrágora*, que compartia amb Alberto Pérez i un jove que encara tenia somnis i esperances i que s'anomenava Joaquín Sabina.

El cantautor amb aspecte de filòsof despistat va aconseguir, només amb la seva veu i una guitarra, fer tremolar els fonaments del llavors totpoderós felipisme. Fins al punt que aquest va haver de prémer el botó vermell de la censura i va haver de silenciar una veu lliure que va acabar pagant molt car la seva no submissió al poder.

Eren els temps de la bodega, de les cites del poder amb rockers presumptament alternatius per jugar al futbolí, de la insuportable superioritat moral d'una esquerra que feia la reconversió industrial com l'hauria fet la dreta més dura, del ministre Solchaga i la facilitat d'enriquir-se en aquella Espanya tan desigual i... del GAL.

I per què els parlo avui de tot això? Doncs perquè sentint Pedro Sánchez a la cadena Ser referint-se a Catalunya, sense voler, m'ha vingut al cap aquesta fantàstica cançó. I després de molts anys l'he tornada a escoltar i he gaudit amb el corb ingenu, el Manítú, la llengua de serp dels poderosos i les immenses veritats que Krahe hi cantava.